

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

SODRÁSBAN

Hitmélyítő igehirdetés sorozat

Budapest-Fasori Református Egyházközség

© Somogyi Péter, 2022

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2022. február 20.

Vasárnap 10 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, MÉGIS SZABADON

Lekció: ApCsel 27,1-8

Alapige: ApCsel 27,1-2

„Miután úgy határoztak, hogy hajón Itáliába szállítanak bennünket, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Júliusz nevű századosnak. Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékének kikötőibe készült, és elindultunk. Velünk volt a makedón Arisztarkhosz is Thesszalonikából.”

Öt alkalommal is, egy ókori tengeri hajóútra hív bennünket az Isten Lelke által ihletett történeti leírás. Azt mutatja be konkrétan, hogy hogyan munkálkodott Isten a korai egyház életében és milyen az Isten embere útja a világban. Ez az elbeszélő részlet az apostolok cselekedeteiről írott könyvben nem közvetlen tanító rész, de annak fényében tanít mégis, ahogyan maga a Szentírás utal arra, hogy a keresztyén ember élete hasonlíthat egy hajóúthoz. Időszerűsége pedig különös módon megragadott engem. **Sodrásban.** Ennek az igehirdetés sorozatnak ez a címe. Különböző sodrások jelennek meg az olvasottakban, ahogyan az életben is. Vajon a

hívó ember is sodródhat, kisodródhat? Ahogyan mondtam is, konkrét történeti leírás mutatja, hogy ez megtörténhet. Ez a jelenet is tükrözi ezt. Azonban lelki értelemben is fontos figyelmeztetés áll a Bibliában előttünk: *„Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.”* (Zsid 2,1) Ez az Ige egy nemzedékváltás idején íródott levélből való, tehát már látták az első keresztyén nemzedék életét. Pál, ennek a nemzedéknek apostola pedig így ír Timóteusnak: *„Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.”* (1Tim 1,19) Világos tehát, hogy lehet lelki értelemben is elsodródni, sőt hajótörést is szenvedni. Ennek egyetlen ellenszere: még jobban figyelni Isten szavára, megtartani a hitet és a jó lelkiismeretet. Az objektív és szubjektív kincs, a hit és magatartás, a meggyőződés és lelkiismeret, az igazság és ehhez igazodó erkölcs, szorosan összefüggnek. **Sodrásban.** Talán egyértelmű, hogy mennyire időszerű szembenézni azzal, hogy mi minden sodorhat bennünket is ebben a mai világban, korszakban. Tetten kell érnünk és figyelniük kell erre, de elsősorban is az igazság beszédére! Erre hívnak ezek az alkalmak is, szánjuk oda magunkat! Izgalmas lesz felismerni, hogy lehet úgy is sodródni, hogy mégsem sodródik el az életünk. Lehet úgy is hajótörést szenvedni, hogy nem szenvedünk hajótörést mégsem. Lehet pozitívan is kimondani: nem ússzuk meg szárazon! Vágyom is arra, hogy így legyen! Nagyszerű dolgok körvonalazódnak előttünk, fedezzük fel együtt ennek a történetnek a mélyén!

Vannak vágyott, vannak kötelelességszerű és vannak kényszerű hajóutak is. Az előttünk lévő ókori tengeri hajóút nem egy utazási iroda által kínált lehetőség. Bár lehetne a hirdetés szövege ez is: Júdeából Itáliába, Cézareából Rómába. Légvonalban 2302 km, hajóúton pedig közel 3000 km. Ez az

út egy kereskedelmi hajózás hasznosítása arra, hogy foglyokat is szállítsanak vele. Különböző rangú, képzettségű, nemzetiségű, érdekeltségű, beosztású, társadalmi helyzetű emberek közös hajóútja. Van, akinek üzletet, van, akinek munkavégzést, van, akinek felügyeletet, van, akinek kísérést, van, akinek rabságot jelentett ez az út. Ha nem is a mai értelemben vett, de mégis reprezentatív minta. Három keresztyén utazik a hajón, Pál, a tarzusi zsidó, Lukács, az antiokhiából való szír, és a makedón származású Arisztarkhosz, Thesszalonikából. Már ők hárman is tükröznek egy különleges különbözőséget és mégis egységet. Pál előtérben van, ketten háttérben. Lukács a történetíró, Arisztarkhosz a kísérő. Egy kis keresztyén közösség munkamegosztása. Velük együtt utaznak római katonák, sokféle kereskedő és fogoly, akik valószínűleg halálraítéltek, akiket azért szállítottak Rómába, hogy ott az arénában kivégezzék őket a tömeg szórakoztatására. Összesen 276 ember, aminek alig több mint 1 százaléka keresztyén. Ez az alaphelyzet. Pál azért van itt, mert római polgárjogára hivatkozott, amikor meg akarták lincselni. Két év cézárei fogság után végül elhatározásra jutottak és hajóra tették Pál apostolt: *„Miután úgy határoztak, hogy hajón Itáliába szállítanak bennünket, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Júliusz nevű századosnak. Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékének kikötőibe készült, és elindultunk. Velünk volt a makedón Arisztarkhosz is Thesszalonikából.”*

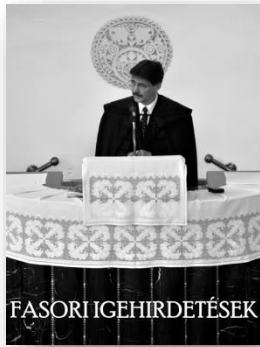
Keresztyén emberként, áldott missziói utak után fogoly az apostol. Nagyon szeretett volna eljutni Rómába, de nem valószínű, hogy ilyen utat tervezett magának. Volt olyan, amikor kapu nyílt előtte és volt, amikor akadályba ütközött. Megtérése után 20 évvel a második korinthusi levélben felsorolja, hogy mi mindenen ment át. Többek között azt is,

hogy háromszor szenvedett hajótörést. Keresztyén emberként, apostolként sokféle időszakon ment át, különböző helyeken, különböző körülmények között élte meg krisztuskövető életét. Ez az út sem volt más, miközben mások elhatározása tette hajóra, mégsem volt kétsége abban, hogy végeredményében Isten vezette őt. Átadták Pált egy római századosnak, Júliusznak. Ez is egyfajta sodrás, mások elhatározása határozza meg a jelenlegi sorsát, mások kezére van bízva. Nem könnyű ezzel szembenézni. Vajon neked nincs-e ilyen az életedben? Volt idő, amikor te határoztad meg hova mész, mit csinálsz. Van olyan, amikor nem így van ez. A munkahelyeden nem tudsz szabadon megnyilvánulni, mert ezt vagy azt mondják rólad, ezzel vagy azzal fenyegetnek meg téged. Egzisztenciálisan is komoly kérdések vetődnek fel, ha keresztyénként képviseled a meggyőződésedet. Az iskolában a társaid egészen mást gondolnak dolgokról, mint amit te, nagyon erős tud lenni ilyenkor a csoportnyomás. A külső nyomás fogva tart, szinte „sínre tesz”, pontosabban „hajóra tesz”, nem egy hajóban eveznétek, most mégis egy hajóban kell utazni. Sodródsz a többséggel, az áramlatokkal, amelyek körülvesznek téged. Vagy mégsem?

A történetben azt látjuk, hogy az utazás elindítása után egy nap alatt megtesznek 110 km-et, *„Másnap befutottunk Szidónba.”* (3.v.) Ez még aránylag jó tempó, nagyjából 2,5 csomó, 4,58 km/óra sebesség, de ezután már lassulnak. *„Onnan továbbindulva az ellenszél miatt Ciprus szélárnyékos oldalán hajóztunk el. Majd Kilikia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líkiai Mirába. Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és arra szállított át minket. Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de a szél miatt nem tudtunk kikötni, ezért elhajóztunk Kréta szélárnyékos oldalán Szalmóné közelében. Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk*

egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lászea városa.” (4-8.v.) Ellenszélben hajóztak, majd a hajóváltás után - mert még ezt is át kellett élni -, egy alexandriai gabonaszállító hajóval haladtak tovább, de lassan. *„Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de a szél miatt nem tudtunk kikötni...”* Egymás után kétszer is olvassuk, hogy nagy nehezen haladtak, volt ahol nem is tudtak kikötni.

Izgalmas és fontos felfedezés ez is, az emberi elhatározások beleütköznek a természeti törvényekbe, hatásokba. Vagyis nem az ember döntései irányítják pusztán az életét, az útjait. Az ember és az emberiség szeretne haladni a maga feje szerinti hajóúton, de ez nem ilyen egyszerű képlet. Ott áll a természet és legfőképpen maga a természet Teremtő Ura, az örökkévaló, Mindenható Isten. Ki tudja ezt igazán? Azok, akiknek kijelentette magát az Úr. Pál és társai részesek abban, ami történik, de nem foglyai ennek, mert az ő életük Istené. Ők hajóra téve is szabadok, s ez a mi sorsunk is. Ha jönnek is sodró vagy lassító tényezők, nem ezek uralnak minket, ha rendelkeznek is felőlünk, határoznak is rólunk mások, minket alapvetően és végeredményében a mi Urunk, Jézus Krisztus határoz meg. Ennek tudatában és bizonyosságában élünk szabad életet akkor is, ha mások bilincset tesznek ránk, ha korlátoznak is minket. Lehet, hogy nem is vagyunk közvetlen előtérben, mint Pál, de ott vagyunk azokkal, akik elöl járnak, akik nagyobb felelősséget hordoznak, más a feladatuk. Ott lehetünk bátorító kísérőként, munkatársként, mint aki mindezt rögzíti, továbbadja. Lehetünk kisebbségben, mégsem vagyunk a vesztes oldalon, mert a győztes Jézus Krisztus a mi Urunk. Az apostol bizonyossága a miénk, az igazi önazonosságunk az, hogy mi is tudjuk és valljuk: *„akié vagyok, és akinek szolgálom...”* (23.v.), Ő az Úr! Uralma alatt nincs mitől tartanunk, nem sodorhat el semmi.

Budapest, 2022. február 21.

Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, FELELŐS SZOLGÁLATBAN

Lekció: ApCsel 27,9-17

Alapige: ApCsel 27,9-11

„Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti. De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.”

Ez a hajóút világosan tükrözi, hogy nem vagyunk függetlenek azoktól, akik körülvesznek bennünket, a természeti körülményektől sem, de mégsem vagyunk foglyai mindennek, mert mi igazán az Úr Jézus Krisztus foglyai vagyunk, ahogyan Pál is az volt és így is vallott önmagáról. „Pál, Krisztus Jézus foglya...” (Filem 1,1) Szabadságunk nem függetlenség, hanem igazi, eredeti függőség Istentől. El kell ismernünk ezt, meg kell élni és meg kell vallani! Miközben sodró erők hatnak ránk, tudjuk, hogy Ki irányítja az életünket,

a sorsunkat, sőt a velünk lévők sorsát is. Fontos ezt tudatosítani, különösen is nehéz időkben.

Ez a szakasz bemutatja, hogy milyen időre esett a hajóút Róma felé. Nyár végén indulhattak Júdeából, amikor alapvetően északnyugati szél fújt, ez eleve nehezítette a haladást. Ugyanakkor ez azt is jelentette, hogy már túl voltak a hajózási „szeznon”, május, június volt ez. Azt tartották a rómaiak, hogy szeptember közepe után már veszélyes a hajózás, november 11-e után pedig már öngyilkosság. Ezek után elgondolkoztató, hogy miért hajóztak tovább ezek az emberek. Az időpont meghatározása szerint október 5 után indulnak tovább a Szépkikötőből. Vajon milyen sodrásban voltak ők? Mi vezette őket? Miért nem tudtak megállni? Miért nem számoltak a veszéllyel? A szövegösszefüggés arra mutat, hogy a saját elhatározása szerint élő ember, nagyon nehezen veszi komolyan az idők jeleit. Nem is gondolja át, hogy saját elhatározása sodorja őt veszélybe. Ez akkor és ma sincs másképpen. A ma embere sem képes leállni, a saját elhatározása sodorja veszélybe, nem veszi komolyan az idők jeleit. Veszélyes szelek fújnak, veszedelmes évszak közelít. Nem veszik észre sokan, hogy milyen áramlatok jelennek meg szellemileg, milyen vészterhes korszak bontakozik ki körülöttünk. S nincs leállás, nincs körültekintő megállás akkor, amikor kell, amikor még lehet. Ez van körülöttünk, de mi van velünk, mi van bennünk? Mi is itt vagyunk a hajón, nem vagyunk kívül a világunkon. A tenger ma is tenger, a szelek ereje egyre nyilvánvalóbb itt nálunk is. Itt vannak az idők jelei és nekünk krisztuskövetőknek van támpontunk ebben is, mert az Úr Jézus beszélt erről kétezer évvel ezelőtt előre és biztosította számunkra is, hogy ami nem múlik el, az számunkra se múljon el. Milyen hálás lehet a szívünk Lukácsért, az ókori orvosért, aki ott volt Pállal a hajóban és feljegyezte ezt a történetet is olyan pontossággal, hogy

vannak, akik azt jegyezték meg erről a szakaszcól, hogy az ókor egyedülálló tudósítása ez a hajózásról, az akkori hajók működéséről. S természetesen nemcsak erről, hanem arról is, hogy hogyan használta fel Urunk szolgálait arra, hogy egy ilyen veszélyes időben fogolyként is szabadon szolgáljanak. *„Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.”*

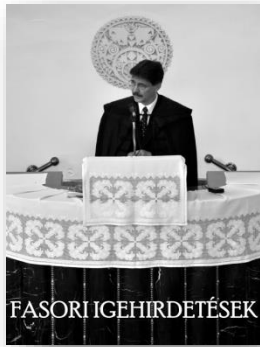
Mi történt itt? Egy fogoly megszólal? Azonban ne felejtsük el azt, hogy a római százados korábban emberségesen bánt Pállal Szidónban, talán annak is köszönhetően, hogy római polgárjoga volt. Ezzel együtt, ami itt történik, az nem egy bátorító közegben megszólaló hang, hanem Pál lélekmentő figyelmeztetése. Egy felelősségteljes ember üzenete a környezetének. Ez az elbeszélő rész, mély tanítást hordoz. Így kell annak élni, viselkedni, figyelmeztetni, szólni, aki Jézus Krisztust követi. Figyelmeztetni kell azokat, akik nem érzékelik a veszélyt. Ez a felelős szolgálata Isten emberének. Ezért is van ott a hajón, osztozva azok sorsában, akik vele együtt utaznak. Jó látni, hogy Pál apostol felismeri ezt és nem hallgat. Nekünk is végig kell gondolnunk, hogy miért is vagyunk ott, ahol vagyunk! Mi, a mi felelősségteljes feladatunk? Só és világosság vagyunk Jézus szavai szerint. Nem hallgathatjuk el, amikor látjuk, hogy veszélybe sodródunk közösen. Mi látjuk az idők jeleit és nem lehetünk közömbösek! Az is nagyon elgondolkoztató, ahogyan az apostol halad az érvelésben: *„Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.”* Rakomány, hajó, emberi élet. Egyik sem mellékes, mindegyiknek megvan a maga jelentősége. A veszélyes idők, szellemi áramlatok, felelőtlen elhatározások mindent veszélyeztetnek. Anyagi

dolgokat, gazdaságot, de legfőképpen az emberi életet. Milyen vakság kell ahhoz, hogy ezek ne legyenek szembeötlőek. S ha mégsem látják, ott lehetnek a „látók”, akik Isten gyermekeiként tisztábban látják a valóságot, mert Isten kijelentéséből tájékozódnak. Az ő dolguk, a te dolgod tehát, hogy figyelmeztess azokat, akik körülötted vannak. Ezt nem hagyhatjuk el, nem maradhatunk némák és tétlenek.

S ott a történetben a válasz, ami ugyancsak kijózanító és része a valóságnak. *„De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.”* Megdöbbenő, hogy a hajótulajdonos a kormányossal együtt milyen magabiztos és egyben felelőtlen. S itt van a százados, aki inkább hitt nekik, mint az apostolnak. Mi lehet a háttérben? Egy bizonyosan szerepet játszhatott itt: ha a gazdasági főszereplő és a hajózási szakember is úgy látja, hogy tovább lehet menni, akkor ez nyomós érv. Így van ez ma is. Pál a hozzá nem értők táborába tartozik, nem szakember, igaz, hogy már eddig három alkalommal szenvedett hajótörést. Ez azonban nem elég tapasztalat és legfőképpen nem elég jártasság. Mondhatjuk akár mi is azt, hogy ez így van. Egy teológus, egy apostol, ma egy lelkész, egy hívő nem szakember sokak szerint. Ezt azonban érdemes és szükséges újra gondolni. Hiszen a szellemi általános áramlat valóban ezt sugallja. Keresztyénként nem vagyunk elég tudományosak, nincs elég képesítésünk, nem haladunk a korrallal. Amikor ezt el is hitetik velünk, akkor vagy megnémulunk, vagy elkezdünk igazodni a világi tudományossághoz. Nekünk valóban ismerni kell a tudomány eredményeit, de a tudományok tudományát kell leginkább ismernünk, Isten kijelentését, hiszen Isten tesz igazán bölcsé bennünket, hogy lássuk a láthatóban a láthatatlant is, a teljes valóságot. Nekünk nem a szerint kell megnyilvánulnunk, amit tőlünk vár a világ, hanem a szerint, amit vár tőlünk Urunk, amire valóban szüksége van ennek a

veszedelembé esett világnak. Akkor is mondanunk kell, ha nem akarják hallani, ha nem hallgatnak ránk. Pálra sem hallgattak, inkább hittek a tulajdonosnak és a kormányosnak. Ez az egyik eshetőség, de ez nem kell, hogy eltántorítson! Nekünk sáfárként azt kell kamatoztatnunk, amit ránk bízta, amit ránk bízott Urunk.

A figyelmeztetés tehát nem ért célt. *„A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. Mivel pedig enyhe déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat, felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelében.”* (12-13.v.) Van itt egy nagyon jellemző és leleplező mondat: *„... azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat...”* Az enyhe széljárás becsapós volt, ez a hit nem megalapozott. Mennyi ember hiszi azt, hogy megvalósíthatja elhatározását. Ez visz veszedelembé minket. Ahelyett, hogy hallgatnánk a figyelmeztetésre, a magunk elhatározása készlet. S íme az eredmény: *„Nemsokára azonban a sziget irányából lecsapott az Eurakvilónak nevezett szélvihar. Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábízta a hajót, és sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget, Klauda szélárnyékos oldalára befutottunk, nagy nehezen ugyan, de meg tudtuk tartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tovább.”* (14-16.v.) Lecsapott a szélvihar és már csak sodródás és sodródás követte egymást, óvintézkedéseket tettek, de ez már csak megkésett pótcselekvés volt. Így működik a világ, ennek vagyunk részesei mindnyájan, nem vonhatjuk ki magunkat belőle, de megtehetjük benne a dolgunkat bizalommal.

Budapest, 2022. február 22.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, REMÉNYTELI KILÁTÁSBAN

Lekció: ApCsel 27,18-26

Alapige: ApCsel 27,23-25

„Ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”

Közvetlen életveszélybe sodródnak mindnyájan a hajón, de nem pusztán a szélvihar miatt, hanem az önfejűségük miatt. Lecsapott az „Eurakvilónak nevezett szélvihar ... az magával ragadta a hajót...” Beszédes jelenet ez, a természeti erők felülkerekednek az emberi szándékokon, ahogyan ezt korábban már megfigyelhettük. S a pótcselekvések, az óvintézkedések csak elnapolják a katasztrófát. Így működik az ember világa ma is. Nem tudunk mit kezdeni azzal, ami úrrá lesz rajtunk, miközben azt véltük, valljuk, hogy urai vagyunk a helyzetnek. Be kell látni, el kell ismerni, át kell élni, hogy

nem mi vagyunk urai a világnak. Megtörténnek az emberiséggel ezek a dolgok, de nagyon kevesen jutnak igazi felismerésre, belátásra, alázatra mégis. Ott van a skálán a lemondás, a hamis illúziókergetés, hogy mi emberek mindent le tudunk győzni, ott van a regresszív beletörődés, az agresszív lázadás, csak az igazi alázat hiányzik, a beismerés. Rossz döntéseknek rossz következményei vannak, amit vet az ember, azt aratja. Elindul egy olyan úton, amely szembemegy a természet rendjével, nem csoda, hogy ennek vannak és lesznek súlyos következményei. Azt is be kell látnunk, hogy mi keresztyének nem vagyunk kívül a történéseken, egy hajóban vagyunk azokkal is - ahogyan már utaltam erre -, akivel nem evezünk egy hajóban, mert mi mást vallunk, másként élünk. Mindez hat ránk, mindennek mi is részesei vagyunk, nem mi okoztuk, de osztozunk benne. Ezt nem szabad kihagyni a számításból. Lukács nem véletlenül fogalmaz így: *„A vihar hevesen hányt-vetett bennünket, ezért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* (18-20.v.)

Nyilvánvalóan nem 273 embert hányt-vetett a vihar hevesen, hanem mindnyájukat, 276 embert. Így írja Lukács: *„bennünket”*. A keresztyéneket éppúgy, mint azokat, akik még nem ismerték az Úr Jézus Krisztust. Osztozunk azoknak sorsában, akikkel egy hajóban vagyunk. Felelősek vagyunk azért, hogy figyelmeztessük őket, de nem vagyunk mentesek attól, amit tesznek. S jön a megoldási kísérletek sora, egyik napról a másikra: *„... másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel.”* Meg kell szabadulni azoktól a dolgoktól, amelyek terhelik a hajót, hátha ez segít. Mi mindenre kész az ember akkor, amikor az élete forog kockán. Ki kell dobálni dolgokat,

mert az élet mégiscsak többet ér. Talán erre nézve fogalmazza meg Pál a Filippi levél írásakor éppen Rómában a következőt: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.”* (Fil 3,7-8) Mint amikor az ember kidob valamit a hajóból és a kikötőben sem bánja meg, az életért, Pál Jézus Krisztusra mutat, hiszen neki az Élet Ő maga lett. A hajósok persze itt a saját életükért dobnak ki dolgokat, de sajnos ez sem segített rajtuk. Lukács így foglalja össze közös kilátásukat: *„Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* Nagyon nehéz olvasni ezt: *„... végül elveszett megmenekülésünk minden reménye.”* Hát ebben is osztozni kellett? A végső reménytelenségben?

Hívó emberként is eljuthat az ember ide, hiszen emberi lehetőségeik végére értek. Teljes sötétség borult rájuk több napon át a viharzó tengeren. Talán elképzelni sem tudjuk, mit jelentett ez ott és akkor. Lukács nem azt írja le, hogy 273-an elvesztették a reménységüket, ők pedig mindvégig kitartottak, többes szám első személyben fogalmaz, őszintén. Arról beszél ez, hogy nem szuperemberek a keresztyének, hanem húsvér emberek, akik belátják, hogy emberileg nincs kiút. Azonban azt is megtapasztalhatják, amit itt Pál átélt. *„... ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.”*

Isten a legsötétebb helyzetben is gyújt világosságot, sőt Ő maga a világosság Atyja (Jk 1,17), az Úr Jézus Krisztus maga

a világ Világossága (Jn 8,12), a Lélek a mennyei lámpás (Jel 4,5). Mikeás pedig így vall erről: „... *ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.*” (Mik 7,7) Számíthatunk az Ő világosságára akkor is, amikor fizikai világosság már nincs is, amikor kétségbeejtő sötétség vesz körül, amikor olyan a sötétség, mint Egyiptomban volt (2Móz 10,21), tapintható. Az Úr hatalmas arra, hogy megkülönböztesse népét ebben a helyzetben is: „*Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.*” (2Móz 10,23) De ha nem tenné is így, Isten gyermekei fölött akkor is ott ragyog az Úr dicsősége, ha nem is látják. Amíg Isten akarata szerint van tovább itt a földön is, addig mindig lesz kiút a sötétből. Végül pedig az örök, teljes dicsőségbe, mert ott készített helyet és odavárja az övéit. S ahol ragyog az Isten dicsősége a mennyből, ott békesség van itt a földön is a szívben, minden körülmény között. Ennek különös és csodálatos bemutatása ez a történet is.

Íme, a három hívő ember az életveszélyes hajón. Lukács őszintén fogalmaz, Arisztarkhoszról nem olvasunk semmit, talán hallgat, Pál előáll és int, bátorít, hitvallást tesz. Mindeközben imádkoznak? Lehet ez kérdés? Igazán nem, mert elképzelhetetlen a hívő élet imádság nélkül. Elképzelhetetlen, hogy egy kilátástalan helyzetben nem folyamodunk oda Urunkhoz. Ő maga bátorít: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt 50,15) Ha nem tennénk „ösztonösen” ezt, tehetjük Isten bátorítására. Ezért is kell szívünkbe vésni, homloktérbe helyezni Isten Szavát és bátran ráállni arra, mint biztos alapra. Pál megszólal: „*Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt.*”

Különösen fontos az időzítés és mód is itt. Nem azonnal szól az apostol és nem is akárhogyan. Nem felindulásból, feszülten a maga feje szerint olvas be, ahogyan erre hajlamosak vagyunk: „Ugye megmondtam! Örültség ez az egész! Most mi lesz velünk miattatok?” Pál csak akkor szól, amikor bizonyosságra jut, amikor békesség és reménység van a szívében, hittel és szeretettel együtt. Olyan feszültség van a hajón, hogy a jelenlévők már enni sem tudnak napok óta. Ismerős ez a feszültség? Nem arról van szó, hogy nincs mit, hanem arról, hogy nem tudnak enni. A szövegösszefüggésből megértjük ezt. S mit mond Pál? *„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmonda. Egy szigetre kell kivetődnünk.”* Felragyog a világosság ebben a sötét helyzetben, Isten emberén keresztül. Miért és hogyan? Azért, mert megszólal az Úr, mert kijelenti akaratát. Pál tudja kié az élete, tudja, hogy kinek szolgál és megérti az angyali üzenetet, amit Isten küldött tolmácsol neki. Milyen csodálatos láncolat ez: Isten küldötte az angyal, Isten küldötte Pál és a szabadulás híre eljut mindenkihez, mert ez Isten kijelentett akarata. Ebben ragyog fel a világosság ott és akkor, itt és most is. Így használja az Úr az övéit ennek a bűnbe veszett világnak a megmentésében. Reményteli kilátásban áll meg ebben a kilátástalan helyzetben Isten embere. Miért szól? Mert hisz: *„Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmonda.”* Te hiszel-e Neki így? Szükség van rád!

Budapest, 2022. február 23.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, LENYŰGÖZŐ BÉKESSÉGBEN

Lekció: ApCsel 27,27-36

Alapige: ApCsel 27,34-36

„Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”

Egyértelműen látjuk, hogy ebben a két héten át tartó kiszolgáltatottságban, ebben a tehetetlen sodródásban egyetlen reménysugár az, amit Pál apostol közvetít. Figyelmeztetése emberileg mit sem ér, mégis elmondja azt. Sőt! Folytatja tovább és mindenek ellenére bizakodásra készíti a hajón lévőket. Ez nem abból fakad, mert Pál semmitől sem fél, mert egyáltalán nem csalódott. Biztos, hogy nem esett neki jól, hogy nem hallgattak rá, hogy belesodródtak ebbe a hihetetlenül nehéz, életveszélyes, embert próbáló helyzetbe. A fordulatot - ahogyan tegnap hallottuk - az hozta, hogy

megszólalt az Úr: „*Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak!*” Félelméből szabadítja ki az Úr az apostolt és bátorításra készíti a többiek iránt. Így van ez ma is. Így válunk mi is Isten mentő akarátának hírnökeivé. Isten kijelentése az egyetlen kivezető út a kiszolgáltatottságból, ez ad bátorítást és iránymutatást. Ezt Pál hitte és hitét meg is vallotta, ez a mi dolgunk is.

Két hét sodródás után, élet-halál tusája után, miközben már Pálon keresztül felragyogott a reménysugár, arra lettek figyelmesek éjfél tájban a hajósok, hogy valamilyen szárazföld közelébe kerültek. Tizennégy napon át a sötétségben azt sem tudták, hogy hol vannak pontosan, a sodrásirányt sem tudták meghatározni, egyetlen támpont Isten kijelentése volt: „*Egy szigetre kell kivetődnünk.*” Milyen különös és nagyszerű látni ezt. A szakemberek nem látnak semmit, Isten kijelentése azonban világos támpont a sötétben. Nincs jel az égen, amit látva tudnának tájékozódni, de van jelzés Isten Szavában, ami irányba állít. Mert a dolgok kimenetele nem az, amit a sodró erők „játéka” meghatároz, nem az, amit az emberek elhatároznak, hanem az, amit Isten akar és kijelent, mert Ő az Úr a tenger, a szél és az ember felett is.

S akkor jön az emberi felfedezés és az ebből fakadó cselekvés. Valamit érzékelnéi kezdenek a hajósok a kimenetelből, mérni kezdenek, „műszereik” azt mutatják, hogy csökken a mélység. Négy horgonyt is kivetnek hátul, hogy biztosítsák a hajót, tartva attól, hogy zátonyra futnak. Az azonban megint nagyon emberi és jellemző, hogy nem abban hisznek, amit Pál közvetít nekik, hanem a maguk feje szerint menekülni próbálnak egyedül. Mert igazán mi számít? Az én életem, Az a fontos, hogy én megússzam, hogy én megmeneküljek. Mennyi ilyen vesz körül bennünket is. Egyéni biztosítások, tervek a megmenekülésre globálisan és

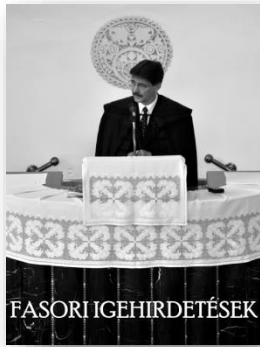
lokálisan is. Hogy mi lesz a többiekkel? Ez az ő dolguk, ez nem a mi dolgunk. Isten egészen másként mutatja be szándékát itt és a teljes Írásban. Pál ezt hallja: „*Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak!*” Micsoda üzenet ez. Isten ajándékai ezek ez emberek, minden gyarlóságuk, hitetlenségük, önfejűségük ellenére is. Pál nem úgy éli ezt meg, mint Jónás, aki haragszik. Ő komolyan veszi ezt a döntést, Isten mentő döntését ezek felől az emberek felől és ez határozza meg a cselekedeteit. Mit tesz? Azzal együtt és annak ellenére, hogy emberi elutasításban volt része, újra szól és figyelmeztet: „*Pál így szólt a századoshoz és a katonákhoz: Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.*” (31.v.) A hajósok egyéni menekülési kísérlete veszélyeztet mindenkit. Mert nem a mentőcsónak a mentő eszköz, hanem az, amit Isten készít el. Ki kell ezt mondani, meg kell ezt vallani, figyelmeztetni kell újra és újra, állhatatosan. Milyen jó, Pál nem fáradt bele ebbe! Mi lett volna, ha nem mondja el? Nekünk sem szabad belefáradni, folyamatosan, következetesen, állhatatosan kell Isten kijelentését közvetíteni, alkalmazni, megértetni. Itt ezen az éjszakai órán, ezek között a nem mindennapi körülmények között célhoz ér az üzenet: „*A katonák ekkor elvágják a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár.*” (32.v.) Van, amikor hagyni kell, hogy elsodorja az ár azt, amiben egyéni menekülési esélyt látott az ember. Mert együtt kell maradni! Ennek is teljesebb üzenete lehet számunkra, ha átgondoljuk az életünket. Az egyéni menekülés lehetősége, látszata nagy kísértés, miközben a közösségi háttérbe szorul. Mi szolgálja a közösség javát? Ez az igazi kérdés és nem csupán az, hogy mi szolgálja az egyedi érdekeket. Ezt a gyülekezetben éppúgy szükséges megvizsgálni, mint a társadalmi életben. Itt sincs és nem is

lehet más támpont, mint, amit Isten az Ő kijelentésben mond nekünk.

Miután a figyelmeztetést végül komolyan veszik, nem valamifajta „lincselés” következik, hanem egy hálaadó étkezés, különös asztalközösség, ahol mindenkinek helye van: *„Ezért intelk titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”* Pál folytatja az intések, az útmutatások sorát és az Úr Jézus szavait idézi, Aki a hajunk szálait is számon tartó Atyára mutat: *„Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.”* Ez a hit bizonyossága, Isten hatalmának megvallása egy kilátástalan helyzetben. Újra csak lássuk meg, hogy Pál nem ítélik, nem fenyeget, nem fogalmazza meg, hogy egy ilyen egyéni menekülési ötlet, büntetést érdemel. Őt a menekülés útja, a mentő szeretet hatja át. Jó ezt is megtanulni tőle! *„Ezért intelk titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja.”* Az fontos, ami megmenekülést szolgálja, a közös megmenekülést. Az Úr Jézus Krisztus lelkülete jelenik meg az apostolban, ő valóban krisztusi emberként áll meg itt ezek között az emberek között. Nem azon morfondíroz, hogy mit érdemelnének, hanem az foglalkoztatja őket, hogy hogyan menekülhetnek meg.

S milyen egyszerű dologra mutat, milyen egyszerű dolog segít. Ez is olyan lenyűgöző. Csak enni kell. A feszültséget okozó félelem, a tengeribetegség miatt nem ettek már két hete. Teljes kimerültség lelkileg és testileg, kényszerű böjt, ami után meg kell erősödni. Micsoda békesség árad át azon keresztül, ahogyan Pál hálát adva megtöri a kenyeret egy ilyen helyzetben: *„Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát*

adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.” Az apostol egyértelműen kifejezte, hogy a megtartatásért, a gondviselésért, a tápláltatásért egyedül Istent illeti a hála. Ő nemcsak evett, hanem hálával a szívében evett. A tomboló természeti erők kellős közepén, a sodró áramlatok mellett, az életveszélyes helyzetben hálás szívvel töri meg a kenyeret és eszik. Emlékszem, hogy mennyire megragadta a szívemet ez 25 évvel ezelőtt már, amikor erről szolgálhattam itt a gyülekezetben egy előkészítő alkalmon. Micsoda békesség ez! Egy ilyen helyzetben megtörni a kenyeret. Ilyenkor az emberi remények törnek meg, akár a hit is, meg az emberi szív. Akkor azonban, amikor Isten kijelenti magát az embernek, amikor felragyog a szabadulás útja, akkor békességet kap, ahogyan éppen Pál apostol írja meg: *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.”* (Fil 5,6-7) Hajóra téve, lenyűgöző békességben. Ezt a címet adtam ennek a résznek. Ez a békesség valóban lenyűgöző és hat másokra is. Nem büntetés, nem félelemkeltés jelenik meg, hanem felülről való békesség. Ez indítja a többieket erre az egyszerű és egyben szükségszerű lépésre, hogy megerősödjenek testileg, lelkileg, mert ez a kettő szorosan összefügg. *„Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”* Milyen jó ezt látni: mindnyájan nekibátorodtak. Ilyen hatást kellene nekünk is gyakorolnunk a környezetünkben, tiszta szívvel, békességgel, mentő szeretettel, jó példát adva. Pál apostolon keresztül felragyog a hívő ember példája, aki hitében, tetteiben Isten Szentlelke által vezérelt ember, akiben az Úr Jézus mentő szeretete ölt testet, aki Isten kijelentéséhez ragaszkodik. Felelősen van jelen a legnehezebb helyzetekben is, figyelmeztet és int és tanácsol.

Budapest, 2022. február 24.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, DIADALMAS HAJÓTÖRÉSBEN

Lekció: ApCsel 27,37-44

Alapige: ApCsel 27,42-44

„A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. De a százados meg akarta menteni Pált, ezért visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, azután pedig a többiek, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan kimenekültek a szárazföldre.”

Amikor elindultak erre a hajóútra 276-an Cézareából, nem gondolták, hogy ilyen életveszélyes útra vállalkoznak. Különböző emberek sorsközössége volt ez az út, váltani kellett hajót, változtatni kellett hozzáállást időközben. Milyen különös képe ez az emberi életnek. Kitűzünk magunk elé egy célt és nem is gondoljuk át, hogy mennyiféle dolog befolyásolja ezt, mi minden másként alakul, mint azt tervezetük vagy szeretnénk. Hogy végül célba érünk-e, ez nem is a mi kezünkben van. Az emberek nagy többsége nem

gondolja így, nem is gondolja át. Van, aki egy életen át illúziókat kerget. Van, aki egy életen át csak sodródik ide-oda. Van, aki egy életen át próbálkozik, és szüntelen csalódik. Ez a történet is nyilvánvalóvá teszi azt, hogy igazán csak a Jézus Krisztushoz tartozó hívő ember nem sodródik céltalanul. Életük, sorsuk, körülményeik Isten kezében vannak. Nem a saját céljuk teljesül, hanem, amit Isten rendelt el számukra. Mert amit itt három hívő ember életében látunk az nagyszerű bemutatása annak, hogy lehet célra tartva élni akkor is, amikor mások, a körülmények sodrásába kerül a keresztyén ember. A kiszolgáltatottságban sem kiszolgáltatott, a sodrásban sem sodródik ki, az életveszélyben is biztonságban van, a halálfélelem helyén is lehet békessége, amikor emberileg minden remény elveszett is van reménysége. Ennek felülről való titka van. Itt a hajósok négy horgonyt is kivetettek, levetettek a tengerbe, majd azt is elengedték: „... *a hajó farából négy horgonyt vetettek ki... A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták*” (29;40.v.) Ott voltak mélyen ezek a horgonyok, a hívő ember azonban a mennybe vetette horgonyát és azt sohasem kell elereszteni. *„Így ez a két változhatatlan tény, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké.”* (Zsid 6,18-20) Ez abban a bibliai könyvben olvasható, amelyikben arról olvastunk, hogy mit kell tennünk azért, hogy el ne sodródjunk: *„Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.”* (Zsid 2,1) A hajózás lelki képe jelenik meg itt egyértelműen. Ezen az úton reménységünknek biztos és erős horgonya van a mennyben. Biztos, tehát igazságra támaszkodik és erős, vagyis képes megtartani. Hitünk

reményteli, biztos és erős, ott áll mögötte Isten igazsága és mérhetetlen ereje, amit Jézus Krisztusban mutatott meg és Lelke által érvényesít az életünkben. Abban a világban, ahol annyi minden változik - még mi is -, van változhatatlan. „*Adjatok egy fix pontot, és én kifordítom sarkaiból a világot.*” Arkhimédész, az ókori szicíliai tudós is egy biztos pontot keresett, mert a csigasor felfedezésével többek között azt érzékelte, hogy hatalmas erőt lehet kifejteni. Nekünk keresztyének van ilyen biztos és erős pontunk és valóban kimozdul a világ, a világunk általa. Mert a változatlanban mégis van változó és ez éppen az, hogy mi változunk egyre jobban és egyre teljesebben Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára. Ahogyan Pál is ezt tükrözte életével. Ahogyan haladtak előre az úton egyre tisztábban ragyogott fel az életében Jézus Krisztus maga. A helyzet egyre rémisztőbb volt, de Ő Isten kijelentése által egyre biztosabb módon állt helyt. Micsoda hatalmas és beszédes kontraszt ez! Minden inog alatta, a hajó recseg, ropog, az emberek holtra válnak és ő egyre biztosabb és egyre inkább tükrözi azt a másságot, ami nem önmagában különbözteti meg őt, hanem éppen a Jézus Krisztusba vetett hitében, ennek kézzelfogható erejében, valóságában. Mert igazán a határhelyzetekben tükröződik a mi másságunk, hogy mi valóban Jézus Krisztuséi vagyunk, hogy bennünk az Ő hatalma jelenik meg. Ez az igazi bizonyágtétel.

Ennek a hétnek az a jó kimenetele, ha mi is változunk a változatlanban. Abban, ami ma is érvényes, Isten kijelentett igazságában, a Belé vetett bizalomban. Ebben változunk egyre inkább növekedve. Nem az változtat, ami sodorna minket kívülről vagy akár belülről is, nem. Mert Isten azért adott pásztorokat és tanítókat hogy „*felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy*

többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.” (Ef 4,12-15) Ha megerősödünk a kijelentett igazságban, akkor nem fogunk ide-oda hányódni, sodródni. De ehhez komolyan kell vennünk azt, amit hallottunk, és magunkat is ehhez kell tartanunk, még jobban és még inkább. Jó látni, hogy Pál élete ezt tükrözi ezen a hajóúton, ő nem ragaszkodik máshoz, nem kapaszkodik másba, mint Isten kijelentett akaratába. Ez határozza meg őt, gondolkodását, szavait, cselekedeteit. Ez készletti szólásra, igehirdetésre, ez indítja hálaadó imádságra hallhatóan egy olyan közegben is, ahol csak ketten vannak vele. 273 ember előtt vállalja és vallja hitét, abszolút kissebségben, ahogyan felismertük már. alig egy százalékban. Neked és nekem is ez a küldetésem. Egyértelműen ebben megújulni, ebben változni, az elkötelezettségben, az eltökéltségben, nem abban, ami el akar sodorni minket.

Isten hatalmas arra, hogy jóra használja fel a legnehezebb körülményeket is. Fogolyként hajóra téve, életveszélyes helyzetbe sodródva mások miatt, hajótörést szenvedve is diadalmasan élni. Ennek a felülről való biztonságnak a csodáját tükrözve, felmutatva. Hatalmas és megragadó példája ennek ez a történet. Az utolsó pillanatig izgalmas és életveszélyes ez a szakasza a hajóútnak. A hajósok a part közelébe érve próbálkoznak, de a hajótest menthetetlenül összeroppan, eltörik, darabokra hullik. Az orra homokra fut, de a hajó hátsórészét a hullámok szétszakítják. A hajó már nem bírja tovább. De mi van az emberekkel? A katonák megdöbbenő dolgot akarnak, kivégezni a foglyokat. De miért? Megőrültek az utolsó pillanatban? Nemcsak a hajósok ők is süketek végképp? Nem értik, hogy mit mondott Pál? De

hát értették, hiszen nemrég a mentőcsónak köteleit elvágták. Mi történik itt? Ugyanaz, mint amit a hajósoknál láttunk. Most a katonák akarják menteni a maguk életét. Hiszen az akkori törvények értelmében, ha elszökne egy fogoly is, az őt őrző katonának kell elszenvednie a rá váró büntetést. A katonák magukat akarják menteni. Eddig túléltek ezt az egész vihart, most kell meghalnia Pálnak is, egynek a foglyok közül? Rendkívül drámai ez az egész jelenet. Mi lesz most? Hiábavaló Pál hite? Nem! Mert amit Isten kijelentett az úgy lesz. Isten beavatkozik? Igen, a századoson keresztül, mert Istennek van hatalma kéz érintése nélkül is, de emberi eszközökkel is végrehajtani akarátát. A százados közbelép és megmenti a foglyokat. Ő tudja, hogy nem fognak elszökni? Isten irányítja a cselekedeteit. Fontos ezt is felismernünk! Isten a terve érdekében, a mi érdekünkben is használ embereket. Küldött angyalt, most küldött egy katonát. Ez így van ma is. Isten mindent felhasznál és célhoz ér akarata. Erősödjön meg ebben a hitünk. Pál itt emberileg tehetetlen, de Isten nem hagyja magára, veled is így tesz, ha kell, bízz Benne! *„Így történt, hogy mindnyájan kimenekültek a szárazföldre.”* Ez az összefoglaló mondat egy diadalmas hajótörés leírása. Mert mindenki megmenekült Isten akaratóból, hívők és hitetlenek, úszni tudók és csak fadarabokon kievickélők. Mindez Isten diadala az emberi természet és a természet felett. Ennyi ember még a part közelében is belefulladás volt volna a vízbe, de Istennek gondja volt arra, hogy amit eltervezett, kijelentett az véghez is vigye. Minden úgy történt, ahogyan azt Pálnak kijelentette. Minden úgy történik és úgy fog történni, ahogyan Ő kijelentette, ez a mi bizonyosságunk, minden viharban. Ez az engedelmes, kösziklára épített, viharokat kiálló és abban másokat is megmentő élet útja. Erre hívott mindnyájunkat ezen a héten. Gyere hajózz így és nem kell elsodrónod, partot érsz!

BUDAPEST -
FASORI
REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.
Tel.: +3613224499 Fax: +3614131092
E-mail: hivatal@fasor.hu
Web: www.fasor.hu